

DE
KLEINE
BALLERINA

PETRALOUISE MURIS

“DE KLEINE BALLERINA”
SPROOKJE
GESCHREVEN EN GEÏLLUSTREERD
door **PETRALOUISE MURIS**
voor kinderen rondom 8 jaar.

Dikke letters, harde stem.
Streepje tussen een woord, lees het als één woord.

Let op! Alle geschreven en geïllustreerde **gratis kinderboeken** hebben het **alleenrecht** via de veilige en kindvriendelijke site **kinderboek-online.nl** en via mijn site **petralouisemuris.nl** te worden uitgegeven. **Geen van mijn werken mag via uw sites, nieuwsgroepen, p2p netwerken en torrents op te halen zijn.** **Waarom elders lidmaatschap betalen als al mijn werken gratis zijn ?** **Zie de voorwaarden op kinderboek-online.nl**

1	3	Varkens dansen niet.
2	8	Benen van elastiek.
3	11	Een zus van hout.
4	15	De kleine ballerina.
5	17	Belle en Anne.

HOOFDSTUK 1

VARKENS DANSEN NIET.

Er waren eens twee zusjes, Anne en Belle.
Het oudste meisje Anne was slank en soepel.
Zij had ballet-les.
Haar zusje Belle was rond en zo stijf als een plank.
Die wilde ook graag naar ballet-les.
Haar moeder vond dat zij maar eerst eens goed moest gaan rennen.
Zou zij dat vol-houden, zou zij naar een één of andere sport mogen.

Belle wil nog steeds niet bewegen.
Zij ver-snoept al haar zakgeld en blijft daardoor dik.
Omdat zij graag ballet-les wil, gaat zij er stiekem heen.
Als zij om een gratis les vraagt, is de ballet-juf nogal bot.
— ‘Kind, kom jij eens hier voor de spiegel staan?
Zie jij ook dat kleine vette varkentje?
Varkens dansen niet.’

Belle verlaat snikkend de ballet-studio.
Zij rent naar huis.
Haar moeder heeft gelijk, zij moet gaan bewegen.
Daarom rent zij die dag haar eerste blokje rond.
De hele week rent zij naar school en weer terug.
Het helpt niets.

De weeg-schaal geeft het-zelfde gewicht aan.
Daarom vraagt zij huilend aan haar moeder:
'wat kan ik nog meer doen?'

— 'Jij zou het snoepen moeten laten.

Spaar vanaf nu al jouw zakgeld.

Eet geen zoetig-heid en eet geen vette dingen.

Dan zal het beter gaan.

Dat is erg moeilijk maar jij moet het zelf doen.

Jij wilt immers een ballerina worden?'

Na een poos
bezoekt Belle voor
een tweede keer de
ballet-studio.

Deze keer zegt de
juf: 'ach ballet is
niets voor jou.

Probeer iets met een
bal, dan kun *jij* de
bal zijn.'

Zij duwt Belle naar
buiten.

Belle is over-stuur, zij wil gauw naar huis.

Onder-weg naar huis huilt zij dikke tranen.

Met nog kauw-gom in haar mond likt zij aan een
lolly.

Plotseling word zij aan-gesproken door een aardig vrouwtje.

— ‘Is er iets lief kind?’

— ‘Och snik,’ huilt Belle.

‘Ik was net in de ballet-studio.

De ballet-juf was zo on-aardig.

Zij vindt dat ik op een varken lijk of op een bal.’

Zij moppert: **‘ik hoop dat zij een wrat onder haar voet krijgt!’**

Zij wil niet dat ik dans, zij vindt mij te dik.

Mijn zus mag wel dansen!’

— ‘Iedereen moet toch kunnen dansen?’

Waarom zoek jij geen andere dans-club?

Ga op jazz-ballet (zeg d jes-ballet) of neem een gewone dans-les.

Niet iedereen is geschikt voor ballet.

Heus, je vindt wel iets anders waar jij plezier in krijgt.’

— **‘Dat wil ik niet! Ik wil ook ballet-les!’**

— ‘Kijk,’ wijst het vrouwtje: ‘zie je daar dat kleine huisje? Daar woon ik.

Als je behoefte hebt om te praten kun jij mij daar op-zoeken.’

Nog geen twee dagen later belt Belle bij het kleine huisje aan.

— ‘Hallo meisje! Kom binnen, ga maar aan de grote tafel zitten.’

Het vrouwtje wijst naar een enorme gedekte tafel.

De grote tafel staat vol lekkers. Er zijn taarten en er is snoep en er zijn heerlijke belegde broodjes. Een schaal patat en een fles mayo-

naise. (majo nè ze)

Het is allemaal te zoet, te vet en teveel voor één persoon.

Hoewel Belle een razende trek heeft, raakt zij geen hapje aan. Zij kan zich maar net beheersen.

Het vrouwtje vraagt: 'waarom ben je hier?'

— 'Ik ben boos!

Ik ben boos dat mijn zus zo goed kan dansen!

Zij heeft soms een ballet-uitvoering en iedereen klapt voor haar.'

— 'Kind, dat is toch fijn voor jouw zus?'

— 'Zij was laatst op teevée daardoor kent iedereen haar. Dat wil ik ook!

Waarom mag zij alles en waarom mag ik niets?

Ik vind iedereen gemeen!

— ‘Weet jij dat jij jaloers bent?’ zegt het vrouwtje.
‘Mis-gun jij haar dat succes?’ (zeg suukses)

— **‘Ik wil dat mijn zus haar been breekt!
Of dat haar benen van elastiek worden!
Ik wil dat zij in hout verandert!’**

— ‘Jij bent nu ook niet aardig.
Jij bent nu net zoals de ballet-juf.
Goed kleine meid, ik heb een plan.

Als jij mij jouw bed geeft: want zoals je ziet slaap ik op de vloer, zal ik je helpen. Dan zul jij een wens mogen doen. Dan zal jouw zus niet langer dansen. Breng morgen het bed.’

— ‘M, maar d, dan krijg ik ruzie met mijn moeder. Ik kan mijn bed toch niet zomaar weg-geven?’

— ‘Geef mij jouw bed.
Anders doe ik niets voor jou.
Dan wens je maar niets.
Dan blijf jij maar on-gelukkig.’

HOOFDSTUK 2

BENEN VAN ELASTIEK.

Onderweg naar huis piekert Belle hoe zij haar bed naar het vrouwtje moet brengen.

En dat het fijn zou zijn als haar zus nooit meer danst.

Mis-schien krijgt *zij*' dan ballet-les.

Dan krijgt *zij*' alle aan-dacht.

Zij wil dat haar wens snel uit-komt.

Dan denkt zij weer aan haar bed.

Dat zou uit elkaar moeten, dat was duidelijk.

Het zware matras moet ook mee.

Het bed zal over straat moeten.

Wie zou haar bed naar het vrouwtje kunnen brengen zonder dat mama het merkt?

Zij denkt goed na.

In haar ge-dachten ziet zij een klas-genoot voor zich. Han is de sterkste jongen van haar groep.

Zijn vader heeft een ruime auto.

Alles moet stiekem zodat mama het niet merkt.

Die moet van huis zijn als het bed wordt weg-gebracht.

Thuis pikt zij de snoep-pot.

Eerst snoept zij de pot half leeg en de rest neemt zij mee naar haar klas-genoot.

— ‘Han,’ vraagt zij: ‘kun jij iets voor mij doen?
Dan krijg jij deze snoep-pot.
Mijn bed moet weg-gebracht worden.’

Han is verzot op snoep.

Hij rent met Belle naar zijn vader.

— ‘Pa kunt u een bed weg-brengen?’

— ‘Wanneer?’ vraagt zijn vader.

— ‘Niet nu.’ zegt Belle.’

Belle weet dat haar moeder vrijdags altijd naar oma gaat.

— ‘Kan het alstublieft morgen?’

— ‘Dat is goed, dan kom ik om elf uur.’

Belle denkt aan school.

— ‘Om kwart over 12 alstublieft.’

De volgende dag staat het bed bij het vrouwtje.

Belle ziet de lege plek waar haar bed stond.

Zij piekert hoe zij vannacht zal gaan slapen.

Zonder bed, zonder een matras en geen dekbed.

Zij schrikt als haar moeder plots achter haar staat.

— ‘Wat is het hier leeg! Waar is jouw bed Belle?’

Belle vertelt over een zielig arm oud vrouwtje.

Dat die geen bed heeft en dat zij daarom haar bed heeft weg-gegeven.

Haar moeder wordt erg kwaad.

Belle is blij, *zij* wacht rustig af of er iets met haar zus zal gebeuren.

Na twee weken heeft Anne eindelijk een ballet uitvoering.

De balletjuf komt niet kijken die heeft last van een ver-velende zweer onder haar voet.

Daarom belooft Belle: 'ik kom wel naar jou kijken lief zusje. Dan kan ik zien hoe goed jij danst.'

Anne weet niet dat haar zusje vreselijk jaloers is.

Zij is erg blij dat haar zusje wel komt kijken.

Er is al veel publiek in de zaal.

Belle zit vooraan met een grote bak zoete pop-corn.

Nu haar zus weer de sterren van de hemel danst gebeurt het.

Anne voelt dat er iets vreselijk mis is.

Haar benen tintelen, zij voelt ze niet meer.

Met een klap valt zij op het podium. (poo die um)

Belle staat op, zij klapt luid.

— 'Ha, ha, ha,' lacht zij: 'wat een leuke dans!'

Het publiek is dood-stil.

Na enkele tellen roept het publiek: ‘**OOOOOOH!**’

Anne ligt snikkend op het podium.

— ‘Het, het lijkt wel of mijn benen van elastiek zijn!’

Belle kijkt verrast.

Zij weet dat haar wens is uit-gekomen.

Zij rent de zaal uit.

Dat doet zij niet om hulp te halen.

Zij rent naar het kleine huisje.

Op-getogen vertelt zij dat haar zus elas-tieken benen heeft.

Zij hoopt dat haar zus stijf wordt als een plank en nooit meer zal kunnen dansen.

— ‘Weet jij het zeker?’ vraagt het vrouwtje.

Dan moet ik veel meer van jou hebben.

Deze keer wil ik al jouw speelgoed, jouw mooiste kleding en schoenen en al jouw overige mooie dingen.’

De oude dame vindt dat er voor zo’n sterke wens een heleboel mag worden gevraagd.

Hoewel Belle klaagt dat zij dan niets meer te doen heeft, brengt zij toch alles naar het kleine huisje.

Nu heeft Belle een lege kamer.

In haar kast ligt alleen het hoog-nodige.

HOOFDSTUK 3 EEN ZUS VAN HOUT.

De volgende ochtend vraagt Belle zich af of haar zus nog steeds van die slappe benen heeft. Gespannen wacht zij af wanneer Anne aan de ontbijt-tafel komt.

Haar moeder loopt met grote stappen naar Anne's kamertje, zij roept: **'Anne ben jij al aan-gekleed? Kom jij ont-bijten?**

Schiet een beetje op kind! Je bent laat!

Onder-tussen eet Belle het pak hagel-slag leeg en neemt ook een schep suiker. Omdat Anne weg-blijft, likt zij de pot pinda-kaas half leeg.

Er komt geen geluid uit Anna's kamertje.

— **'Waar blijft ze nou!**

Anne kom on-middel-lijk! schreeuwt haar moeder.

Omdat Anne niet antwoordt, gaat haar moeder haar halen.

Belle hoort haar moeders gegil.

Omdat zij nieuws-gierig is, kijkt zij wat er aan de hand is.

Anne ligt in bed, zij is zo stijf als hout.
Haar moeder gilt: 'wat is er Anne!
Let op je zus Belle, ik bel de dokter!'

Belle is zo blij dat haar zus stijf als een plank is,
dat zij niet inziet wat zij heeft gedaan.
Zij ziet niet dat iedereen in huis on-gelukkig is
en dat zij-zelf nog steeds niet danst.
Zij loopt vrolijk Anna's kamertje uit en gaat op haar
gemak naar school.

Als zij 's middags thuis komt is daar niemand.
Daarom wandelt Belle naar het kleine huisje om te
vertellen dat haar zus van hout is.

— 'Vertel eens Belle, ben jij nu echt gelukkig?'
vraagt het vrouwtje.
'Heb jij nu alles gekregen waar jij om vroeg?
Als zij thuis zouden weten dat jij het allemaal hebt
gewenst, willen zij nooit meer met jou praten.
Och die arme balletjuf en jouw arme zus.
Jouw mama is verdrietig en nog vele anderen.
Zie jij niet in dat jij wraak neemt?
Dat jij jaloers bent omdat jij nog steeds niet danst?
Het is jouw eigen schuld, jij blijft maar snoepen.
Jij had allang kunnen dansen als jij maar niet zou
snoepen.'

Belle schrikt. Het vrouwtje heeft gelijk.

Iedereen is ongelukkig en zichzelf danst nog niet.
Als zij toch eens had geweten dat zij iets mocht
wensen!

Wat zou zij dan gewenst hebben?

Dan zou zij op ballet-les willen.

Dan zou zij nooit meer willen snoepen om maar te
mogen dansen.

Dat' zou haar mooiste wens zijn.

Maar zij heeft al gewenst.

En wat kreeg zij?

Niets.

Zij heeft helemaal niets meer; zij is nog net zo dik,
snoept en wil ook niet bewegen.

En straks komt zij weer in haar lege kamer,
dan moet zij zich **weer'** vervelen.

En 's nachts moet zij daar ook op de koude vloer
slapen.

Belle loopt snikkend het huisje uit.

Als zij thuis in haar kamer staat huilt zij: 'ik wilde,
snik, dat ik het nooit had gewenst.

Waarom heb ik niet iets voor mij-zelf gewenst!

Ik wilde alleen maar zoals mijn zus zijn.

Het komt vast nooit meer goed!

Dat stomme snoep ook, het is ook zo lekker!

Ik wilde dat ik eraf kon blijven.

En wat ben ik dom dat ik niet bleef rennen.

Dan zou ik nu een beetje soepel zijn.

Ik lijk zelf wel op een houten plank.'

HOOFDSTUK 4 DE KLEINE BALLERINA.

— ‘Ach, mijn arme zus,’ jammert Belle:
‘wat heb ik haar aan-gedaan!
Het liefst danst zij elke dag maar nu kan het nooit
meer.
En dat is allemaal *mijn*’ schuld.
Ik’ heb het gewenst. Waarom! Ik wilde zelf dansen.’

Zij laat zich op de grond vallen omdat zij geen bed
meer heeft.
Zij valt snikkend in slaap.

Die avond droomt zij over sneeuw en ijs.
Dat komt omdat zij op de koude vloer slaapt.
Oei wat heeft zij het koud.
Zij droomt over een grote spiegel in een ijsgrot,
Zij loopt erheen.
Het lopen gaat erg moeilijk, zij glijdt uit.

Daardoor valt zij af en toe op het harde ijs.

Eindelijk is zij bij de spiegel.

Eerst ziet zij zichzelf wazig maar even later haar-scherp.

Zij kijkt verbaasd naar haar spiegel-beeld.

Omdat zij niet dik meer is, kijkt zij stralend naar haar spiegel-beeld.

— ‘Wat een prachtig ballet-pakje heb ik aan, wat ben ik mooi,’ denkt zij.

Dan kijkt zij naar haar voeten.

Zij draagt geen soepele ballet-schoentjes maar spitzen, net als haar zus.

Dat zijn schoenen met een harde buiten-laag rond de tenen.

Nee geen werk-schoenen maar elegante ballet-schoentjes.

Belle danst voor de spiegel, zij draait een pirou ‘ette. (zeg pie roe wet tu)

Opeens danst zij echte ballet-passen.

Dat zijn de ballet-passen die haar zus altijd danst.

Zij hoort prachtige muziek in haar hoofd.

Zij stelt zich voor dat zij “ Het Zwanen-meer ” danst.

Zij danst op haar tenen.

Zij schrikt plotseling wakker door een luid toeterende auto.

Haar mooie droom is voorbij.

Nu zij wakker is denkt zij weer aan haar verdriet.

Zij wordt af-geleid door een eng beestje dat over de vloer kruipt.

Het komt op haar af.

Het is bijna bij haar gezicht.

Belle wil het beestje dood maken, zij heft haar hand al op om het plat te slaan.

Opeens groeit het beestje.

Het krijgt het hoofd van het vrouwtje.

Belle zit rechtop.

Zij is erg geschrokken.

— ‘Dag Belle, jij mag een nieuwe wens doen.’

Belle snikt: ‘ik wil niets.’

Was iedereen maar gelukkig.

Ik heb spijt dat mijn zus niet meer danst.

Was alles maar nooit gebeurd.’

— ‘Och Belle dat is lief.

Nu zal ik eens iets over jouw zus gaan vertellen.

Zij hoopt dat jullie eens samen gaan dansen.

Is dat geen lieve wens? Zij houdt erg veel van jou.

Het maakt haar niet uit of je dun of juist dik bent.

Zij vindt dat iedereen moet kunnen dansen.

Vanaf morgen zal alles beter gaan.

Houdt moed Belle.’

HOOFDSTUK 5

BELLE EN ANNE.

Plotseling krimpt het beest tot een klein insect.
Dan trippelt het snel weg.
Belle wrijft in haar ogen, heeft zij alles gedroomd?
Was het vrouwtje in haar kamer?
Zou het vrouwtje werkelijk wensen kunnen
vervullen?
Als dat zo is komt alles weer goed.
— ‘Ach,’ denkt zij: ‘het was maar een vreemde
droom.’
Zij draait zich op haar zij en valt weer inslaap.

Het is al licht als zij haar ogen opent.
Zij kijkt naar haar saaie kale kamer.
Wat **zou** zij graag haar bed terug willen hebben.
En haar fijne kussen en haar warme dekbed.
Wat zou het fijn zijn als haar zus gezond zou zijn.
Dan zou iedereen weer blij zijn.
Dan zou mama geen zorgen meer hebben.

Zij is dol-gelukkig als mama vertelt dat Anne beter
is en naar huis mag.
Mama vertelt ook: ‘als Anne haar best doet zal zij
gauw weer kunnen dansen.’

Nu haar zus thuis is, begint Belle aan een omme-
zwaai in haar leven.

Zij eet veel minder en laat de snoep-pot dicht.
Buiten beweegt zij meer.
Belle wil immers een ballerina worden?

Na een tijd gaat zij weer naar de ballet-school.
De ballet-juf vraagt: 'kun jij al een beetje dansen?
Jij hebt vast jouw zus zien dansen.
Zie jij die leuning? Dat is de baar.
Laat wat pasjes zien.'

Belle laat enkele pasjes zien.
Dan zegt de ballet-juf: 'ik zie dat jij flink je best hebt
gedaan.
Jij bent dunner en lijkt niet meer op dat bolle
meisje.
Het spijt mij dat ik zo naar tegen jou deed.
Weet je wat? Jij mag woensdag komen!
Jij mag in groep 2!
Als jij goed jouw best doet mag jij volgend jaar
samen met jouw zus een voor-stelling geven.
Is dat niet enig?'
Belle lacht, zij zal zeker goed haar best doen.

Als Belle thuis komt en naar haar kamer gaat om
op de grond haar huis-werk te maken is zij heel
verbaasd.
Al haar spullen staan weer in haar kamer.
Haar kast is weer vol kleding en haar heerlijke bed
staat er ook weer.

In de huiskamer is mama in gesprek met het vrouwtje.

— ‘Noem mij maar tante Bet,’ grinnikt zij.

Belle vraagt zich af wat ‘tante Bet’ aan mama heeft verteld.

Zij vraagt er niet naar. Dat durft zij niet.

Dan is de tijd daar dat Belle mag laten zien wat zij heeft geleerd.

Mama is blij. Belle is trots.

EINDE.